

Arrest

nr. 127 204 van 18 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juli 2014 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DEVOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en M.S., een vrouw met de Nederlandse nationaliteit, meldden zich op 4 februari 2014

aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen om een verklaring tot wettelijke samenwoning af te leggen.

1.2. Op 12 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigerde op 2 juni 2014 de verklaring tot wettelijke samenwoning van verzoeker en M.S. te registreren. Verzoeker en M.S. stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

1.4. Op 15 juli 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: [N.-C.-T.M.M.]

[...]

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEIDVAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig paspoort voorzien van een visum.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Op 12.04.2014 werd betrokkene in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten termijn 30 dagen (geldig tot 12.05.2014). Echter, betrokkene heeft hieraan geen gevolg gegeven.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Op 12.04.2014 werd betrokkene in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten termijn 30 dagen (geldig tot 12.05.2014). Echter, betrokkene heeft hieraan geen gevolg gegeven. Betrokkene diende een dossier wettelijke samenwoning in te Antwerpen in februari 2014, samen met een vrouw van Nederlandse nationaliteit. ([S.M.] [...]). Op 02.06.2014 weigerde de burgerlijke stand van Antwerpen de vermelding verklaring wettelijke samenwoning in de registers, na negatief advies van het parket van Antwerpen d.d. 05.05.2014. Bovendien zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene gaf geen gevolg aan een bevel om het grondgebied te verlaten, het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem zal afgeleverd worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Op 12.04.2014 werd betrokkene in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten termijn 30 dagen (geldig tot 12.05.2014). Echter, betrokkene heeft hieraan geen gevolg gegeven.”

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 juli 2014 tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker ook op 15 juli 2014 werd betekend, bevat volgende motivering:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: [N.-C.-T.M.M.]

[...]

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15/07/201 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[x] artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[x] 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Op 12.04.2014 werd betrokkene in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten termijn 30 dagen (geldig tot 12.05.2014). Echter, betrokkene heeft hieraan geen gevolg gegeven.

Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Daarenboven gaf het parket van Antwerpen een negatief advies inzake wettelijke samenwoning. Betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet worden geduid dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

2.2. In zoverre verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure tot schorsing bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet –, dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat ook de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod dient te worden verworpen.

2.3.1. Inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat verzoeker betoogt dat hij reeds op 15 juli 2014 werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas. Verweerder bevestigt dit. Aangezien derhalve vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering in zoverre deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006, voldoende aangetoond.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

"De procedure betreffende de verklaring van wettelijke samenwoning is nog steeds hangende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen.

De heer [M.M.N.-C.-T.] kan dus nog steeds aanspraak maken op een verblijfsrecht in België op basis van artikel 40bis Vreemdelingenwet die het volgende bepaalt:

"Art. 40bis, [...]§2, Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt:

[...]

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41 eerste lid bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

De subjectieve rechten van de heer [M.M.N.-C.-T.] dienen te allen tijde beschermd te worden. Dit subjectief recht van de heer [M.M.N.-C.-T.] wordt gegarandeerd door artikel 6 van het EVRM dat het volgende bepaalt:

ARTIKEL 6

Recht op een eerlijk proces

1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan van de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privéleven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

De Belgische Staat en meer in het bijzonder de Dienst Vreemdelingenzaken, kan geen handelingen stellen die tot gevolg zouden hebben dat aan de heer [M.M.N.-C.-T.] iedere mogelijkheid wordt ontnomen om een eerlijk proces te voeren voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen ter vrijwaring van zijn rechten zoals bepaald in artikel 40bis Vreemdelingenwet.

De Rechtbank van Eerste Aanleg in Brussel heeft ook in deze zin geoordeeld in de zaak 09/726/C van 20 mei 2009, waarin zij het volgende besliste:

"Il n'est pas contesté que ce pourvoi n'est pas suspensif mais dès lors qu'un recours existé contre une décision de refus d'asile, il n'apparaît pas déraisonnable de soutenir que la procédure d'asile n'est pas clôturée.

[...]

La demandée sera déclarée fondée"

Vrij vertaald

"Het wordt niet betwist dat een voorziening in cassatie geen schorsende werking heeft maar wanneer er een beroep bestaat tegen een beslissing tot weigering van asiel lijkt het niet onredelijk om te ondersteunen dat de asielpcedure niet afgesloten is. Het verzoek wordt gegrond verklaard."

2.3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker door aan te geven dat hij een procedure instelde bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen waarbij deze weigerde om de verklaring tot wettelijke samenwoning van verzoeker en een vrouw met de Nederlandse nationaliteit te registreren niet aantoonde dat hij een familielid van een burger van de Unie, in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, is. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij op basis van voormelde wetsbepaling een verblijfsrecht kan laten gelden en verweerder bijgevolg geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kon nemen.

Wat betreft verzoekers betoog dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zijn recht op een eerlijk proces in het gedrang brengt kan het volstaan op te merken dat niet blijkt dat voormelde beslissing een wezenlijke invloed heeft op de mogelijkheid van verzoeker en M.S. om de reeds ingestelde procedure voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 2 juni 2014 verder te zetten. Verzoeker kan zich in deze procedure immers laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Uit de bepalingen van artikel 6 van het EVRM kan ook niet worden afgeleid dat een vreemdeling die een procedure in België wenst te voeren niet is onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Deze verdragsbepaling kan geenszins worden aangewend als een soort vrijgeleide om zonder enige verblijfstitel in een land te verblijven.

Prima facie kan geen schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 6 EVRM worden vastgesteld.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK